

Hồi 39

Lưỡng Bại Câu Thương

Nếu như Hồng Đăng Phu Nhân nhìn ra được mặt ưu mặt nhược của hai đối thủ thì Thái Bạch Thần Ông là một kẻ lão luyện giang hồ, dạn dày trận mạc, lại là người trong cuộc nên cũng không khó nhận ra.

Càng lúc, thể lực Mai Quân Bích càng yếu kém, động tác chậm lại dần, hơi thở cũng trở nên nặng nhọc.

Sau gần hai trăm chiêu, mặc dù vẫn giữ công thế, nhưng Mai Quân Bích biết rằng công thế đó là rất mong manh.

Đột nhiên Thái Bạch Thần Ông hét to một tiếng, trường kiếm vạch ra những đường sáng chói đánh vào màn kiếm đang vây quanh mình.

Lão chọn thời cơ rất đúng để phản công, nội lực được nuôi dưỡng nay có dịp bộc phát, kiếm chiêu phát ra mỗi lúc một nhanh, đều vận đủ nội lực đánh ra.

Tuy nói là có lợi thế hơn đối thủ nhưng qua hai trăm chiêu đấu, công lực của Thái Bạch Thần Ông suy giảm không phải là ít nên chẳng dễ dàng gì khống chế được địch nhân.

Cả hai đang dốc toàn lực vào những chiêu cuối cùng, vì đều biết rằng việc phân định thắng thua sẽ không còn lâu nữa.

Thái Bạch Thần Ông tay phải không ngừng phát kiếm, ống tay áo trái vận cương khí phát ra.

Mai Quân Bích dốc hết toàn lực, vẫn thi triển tuyệt học Chuẩn Đề Kiếm Pháp, tay trái vận kiếm quyết đánh ra kháng cự.

Hai đại cao thủ người ướt đầm mồ hôi, tuy sức lực đã tổn hao rất nhiều nhưng kiếm pháp vẫn tỏ ra rất tinh diệu.

Cuộc đấu đã mất đi vẻ ngoạn mục lúc đầu mà đã biến thành cuộc đấu liều mạng.

Khoảng cách giữa song phương thu hẹp lại dần, tiếng kiếm chém vào nhau ít vang rền bằng trước đây nhưng dày đặc hơn.

Cuối cùng điều gì đến cũng phải đến!

Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, một nhân ảnh bị hất lên cao khỏi màn kiếm khí rơi xuống cách đấu trường một trượng, chân chạm đất còn lùi lại mấy bước, người chao đảo chỉ chực ngã xuống.

Một tiếng kêu thảng thốt vang lên:

- Mai đại ca!

Nhiều tiếng khác hòa theo:

- Đó là Mai Tam Công Tử!

Phải, người bị bắn ra khỏi đấu trường chính là Mai Quân Bích.

Vẫn một tay để trước ngực, tay kia cầm trường kiếm đưa chênh lên giống như khi mới bắt đầu cuộc đấu, nhưng thanh kiếm không ngừng run lên, sắc mặt tái mét, hai chân không ngừng di động cố giữ cho khỏi ngã.

Còn Thái Bạch Thần Ông vẻ mặt âm đạm, đứng bất động nguyên ở vị trí cũ, gương mặt đầy thù hận nhìn đối phương.

Chuyện gì đã xảy ra?

Căn cứ vào tình hình thì Thái Bạch Thần Ông đã thắng, tính mệnh của địch nhân đang ở trong tay mình, muốn lấy lúc nào cũng được.

Tại sao lão hần học và thù hận đến thế?

Mọi người ngơ ngác không hiểu cơ sự ra sao thì chợt nghe Thái Bạch Thần Ông gầm lên, người trước kiếm sau lao thẳng vào Mai Quân Bích, mũi kiếm chỉ thẳng vào ngực chàng.

Khoảng cách một trượng, chỉ chớp mắt đã tới.

Một chiêu đó vô cùng phàm tọc, cũng tốt cùng ác độc!

Mấy chục cao thủ ở hiện trường chỉ kịp "Ồ!" lên một tiếng kinh hoàng.

Bởi vì ai cũng biết rằng với độc chiêu tuyệt sát đó, trong khi Mai Quân Bích còn bị nội thương chưa đứng vững thì chỉ có một kết quả duy nhất là bị trường kiếm xuyên tim mà thôi!

Thôi Huệ và Thượng Quan Yến rú lên thất thanh, đưa tay bụng lấy mặt.

Tam tiểu thư Vu Thục Nhạn mặt tái ngắt, tay níu chặt lấy nhị sư tỷ Nhiếp Ngọc Kiều, quay nhìn sang chỗ khác.

Trong lúc mọi người không ai dám thở, chợt nghe “Choang” một tiếng chấn động cả sơn cốc cùng một vết sáng xé rách không gian vạch thành một đường vòng cung rơi xuống cuối quảng trường.

Tiếp đó lại một nhân ảnh to lớn bị bắn tung lên cao rơi xa hơn một trượng.

Vết sáng chính là một thanh trường kiếm bị đánh bật khỏi tay một đối thủ bay xa tới năm trượng cắm phập xuống đất.

Còn nhân ảnh to lớn chính là Thái Bạch Thần Ông!

Lão cố giữ cho khỏi ngã nhưng cũng phải ngồi phệt đít xuống, trên ngực bị một vết thương máu loang ra thấm đỏ cả ngân bào, trong tay vẫn cầm chặt chuôi kiếm bị gãy mất một nửa.

Mai Quân Bích vẫn đứng chỗ cũ, tỳ mũi kiếm xuống đất, nhìn đối phương với ánh mắt thất thần.

Thượng Quan Yến bỗng reo lên:

- A! Mai đại ca thắng rồi!

Thái Bạch Thần Ông nặng nề đứng lên, đưa mắt đầy thù hận nhìn Mai Quân Bích rồi quay mình lao xuống núi.

Các cao thủ Huyền Nữ Giáo thấy Mai Quân Bích sau khi kịch đấu với giáo chủ vẫn còn sức chiến thắng nhân vật lưng danh thiên hạ là Thái Bạch Thần Ông, quan niệm đối với chàng dần dần thay đổi, đúng hơn là chúng không còn bất mãn với quyết định của giáo chủ và phò giáo chủ coi chàng là bằng hữu.

Sau khi Thượng Quan Yến reo lên, tiếng vỗ tay nổi lên như sấm

Tiếng vỗ tay hồi lâu mới dứt, khi nhìn lại thì vẫn thấy Mai Quân Bích đứng nguyên vị trí cũ như pho tượng.

Thôi Huệ kinh ngạc bước lại gần hỏi:

- Mai đại ca! Huynh... sao thế?

Chàng không đáp.

Thôi Huệ nhìn lại Mai Quân Bích, bỗng hốt hoảng kêu lên:

- Yến muội! Mau lại đây!

Thượng Quan Yến vốn đã linh cảm có sự bất thường liền lao tới.

Chỉ thấy Mai Quân Bích mặt trắng bệch như giấy, ánh mắt vô hồn, đã mất đi tri giác, hơi thở rất mong manh.

Hai người nước mắt chứa chan, hối hả dìu chàng đặt nằm lên tấm nệm mà trước đó chàng đã ngồi đấu với Cửu Thiên Ma Nữ, cuống lên không biết phải làm gì cứ líu lưỡi kêu lên:

- Mai đại ca! Mai đại ca...

Hồng Đăng Phu Nhân bước đến, nhẹ giọng nói:

- Hai muội lùi ra xem!

Thôi Huệ và Thượng Quan Yến vội vàng lùi lại.

Hồng Đăng Phu Nhân xem xét Mai Quân Bích một lát, kiểm tra cả ngực và mạch tượng rồi lắc đầu đứng lên.

Thôi Huệ thấy thế nhẹ cả người, vội hỏi:

- Thế nào? Huynh ấy có còn cứu chữa được nữa không?

Hồng Đăng Phu Nhân khàn giọng đáp:

- Đại ca các người bị kiệt lực, nội phủ còn bị chấn thương. Đây là hiện tượng thoái lực trầm trọng và nguy hiểm nhất. Trước mắt còn chưa thể kết luận điều gì. Hai tiểu muội hãy theo ta vào cung đã rồi sẽ nói sau!

Dứt lời xuất chỉ điểm vào mấy chỗ huyệt đạo phong bế kinh mạch toàn thân cho Mai Quân Bích rồi sai Thôi Huệ và Thượng Quan Yến khiêng chàng đi theo mình vào cung.

Qua hành lang bạch ngọc, hàng trụ sơn son thiếp vàng nguy nga đồ sộ, xuyên qua một hành lang dài thì tới trước một hoa viên thơm ngát.

Một lối đi bằng đá trắng giữa hai bên đầy hoa khoe sắc muôn hồng ngàn tía làm cho hai thiếu nữ trong lòng đang rối như tơ vò cũng thấy thoáng đạt ra.

Qua khỏi hoa viên tới một vườn cây trái xum xuê, đó đây thấp thoáng đình đài lầu tạ, hoa lệ và khí phái vô cùng!

Lát sau đến trước một tòa lầu.

Vừa thấy Hồng Đăng Phu Nhân, bên trong lập tức bước ra bốn thiếu nữ bện cung trang cung kính cúi chào rồi đứng nép sát vào hai bên cổng.

Hồng Đăng Phu Nhân ra lệnh:

- Các người mang vị công tử này vào hoa sảnh đi!

Hai trong số bốn nữ tì dạ một tiếng, nhanh chóng đến tiếp lấy Mai Quân Bích đưa vào trong sảnh.

Hồng Đăng Phu Nhân vẫy tay ra hiệu cho Thôi Huệ và Thượng Quan Yến cùng bước vào.

Hai tỳ nữ đặt Mai Quân Bích nằm lên một chiếc giường trải nệm ở góc sảnh rồi lui ra.

Hoa sảnh rất rộng phân thành hai gian, nửa phía trước trang trí như một thư phòng, có tủ sách, bàn ghế bóng loáng chạm khắc rất cầu kỳ, trên bệ cửa sổ đặt đầy chậu hoa lam muôn sắc muôn màu tỏa hương thơm ngát.

Nửa phía sau ngoài chiếc giường trải nệm gấm Mai Quân Bích đang nằm chỉ còn mấy chiếc ghế thái sư ỷ.

Cả hai gian trang trí hoa lệ như nhau, tường treo đầy thủy mặc, xung quanh đính minh châu sáng quắc.

Thôi Huệ và Mai Quân Bích vì lo cho tính mạng của Mai Quân Bích nên không còn lòng dạ đâu mà ngắm nhìn.

Hai người bước tới bên giường.

Thượng Quan Yến tháo Côn ngô kiếm và một thanh cổ kiếm nhỏ từ thắt lưng Mai Quân Bích treo lên đầu giường, còn Thôi Huệ lấy chăn đắp lên người xong cả hai lùi lại đứng bên giường, bốn ánh mắt không rời khỏi bộ mặt tuần tú nhưng nhợt nhạt của Mai Quân Bích.

Hồng Đăng Phu Nhân đến xem mạch lần nữa, thấy càng yếu hơn trước, hơi thở cũng chậm và nhẹ hơn.

Thôi Huệ và Thượng Quan Yến thấy Hồng Đăng Phu Nhân chỉ nhíu mày không nói gì, đồng thanh hỏi:

- Phu nhân! Huynh ấy còn cứu được không?

Hồng Đăng Phu Nhân không đáp, trầm ngâm nghĩ ngợi một lát rồi bất thần bước nhanh ra cửa.

Thôi Huệ và Thượng Quan Yến ngơ ngác nhìn theo.

Lát sau Hồng Đăng Phu Nhân bước vào đưa cho Thôi Huệ ba viên thuốc màu hồng, nhẹ giọng nói:

- Thương thế của tiểu huynh đệ này không những nguyên khí bị cạn kiệt mà nội phủ còn bị chấn thương không nhẹ, tim mạch rất yếu. Có cứu được hay không còn phụ thuộc vào

thiên ý nữa, chưa thể đoán trước. Hiện ta có ba viên linh dược đặc chế tuy rất công hiệu nhưng cũng chỉ bảo toàn tính mạng được ba ngày, không để tâm mạch bị ngừng. Đó chỉ là giải pháp tạm thời. Trong thời hạn ba ngày, cần phải tìm thần y hoặc phương sách nào để chữa trị.

Thôi Huệ nước mắt chứa chan nói:

- Nếu chàng có mệnh hệ nào, chỉ...

Thượng Quan Yến không nén nổi òa lên khóc thành tiếng.

Hồng Đăng Phu Nhân buông lời an ủi:

- Hai muội lúc này phải hết sức trấn tĩnh mới được! Có như thế mới nghĩ cách chữa trị cho đại ca các người chứ? Trước hết hãy cho tiểu huynh đệ uống thuốc vào rồi tiếp thêm một ít chân khí, đừng để chậm trễ.

Thôi Huệ nghe lời lau nước mắt, nhận lấy ba viên thuốc làm theo.

Trong khi đó Hồng Đăng Phu Nhân cũng giải khai huyết đạo cho Mai Quân Bích rồi dùng thủ pháp Thôi cung quá huyết dẫn thông kinh mạch toàn thân cho chàng.

Để làm việc đó, Hồng Đăng Phu Nhân không tiếc tổn hao công lực và nội nguyên của mình, có thể phải mất đi nhiều năm khổ luyện.

Thôi Huệ và Thượng Quan Yến thấy vậy rất cảm động.

Chỉ mới vài canh giờ trước đây thôi, song phương vẫn còn coi nhau như cừu địch, thế mà bây giờ vị phó giáo chủ lại không tiếc sức cứu Mai đại ca...

Thời gian qua chừng một bữa cơm, khắp người Hồng Đăng Phu Nhân đã ướt đầm mồ hôi.

Hồng Đăng Phu Nhân đưa tay điểm vào Thùy huyết của Mai Quân Bích rồi thở phào một hơi.

Thượng Quan Yến rụt rè lên tiếng:

- Phu nhân...

Hồng Đăng Phu Nhân cười nói:

- Tiểu muội! Đừng gọi ta là Hồng Đăng Phu Nhân, cứ gọi Hồng Đăng thư thư là được rồi!

Thượng Quan Yến gật đầu nói:

- Hồng Đăng thư thư! Mai đại ca...

Hồng Đăng Phu Nhân ngắt lời:

- Đừng lo! Mai đại ca của muội đã uống xong Hồng Vân Đan lại được thư thư trợ giúp chân lực làm cho tâm phế hoạt động mạnh hơn, ít nhất trong thời gian ba ngày sẽ không gặp vấn đề gì. Trong ba ngày đó...

Bà ta bỗng dừng lời, trầm ngâm nghĩ ngợi.

Thôi Huệ bỗng quỳ xuống trước mặt Hồng Đăng Phu Nhân, vừa khóc vừa nghẹn ngào nói:

- Phu nhân... thư thư... cầu xin thư thư tìm cách cứu Mai đại ca!

Hồng Đăng Phu Nhân kéo nàng đứng lên, nghiêm giọng nói:

- Huệ muội sao lại thế! Đương nhiên thư thư sẽ tận lực, chỉ sợ...

Thôi Huệ gấp giọng hỏi:

- Thư thư! Chẳng lẽ có khó khăn gì?

Hồng Đăng Phu Nhân thở dài đáp:

- Linh dược thì có. Nhưng giang hồ bao la biết tìm ở đâu? Biện pháp thì cũng có đấy, nhưng...

Thôi Huệ nghe nói có biện pháp trong lòng chợt lóe lên hy vọng, đôi mắt rục sáng lên, vội nói:

- Hồng Đăng thư thư! Biện pháp thế nào?

Hồng Đăng Phu Nhân trầm ngâm nói:

- Biện pháp đó chỉ là vạn bất đắc dĩ thôi! Để giữ tính mạng cho tiểu huynh đệ này, cần phải dùng tới Kim Châm Cứu Huyết Đại Pháp, chích vào mười hai chỗ tử huyết...

Thôi Huệ từng nghe gia gia là Nhạc Sơn Lão Nhân nói rằng trong giang hồ có loại công phu Kim Châm Cứu Huyết Đại Pháp tuy có nhiều khả năng cứu người thập tử nhất sinh nhưng rất nguy hiểm, liền hỏi:

- Hồng Đăng thư thư! Liệu dùng Kim Châm Cứu Huyết Đại Pháp có ảnh hưởng gì đến võ công không?

Hồng Đăng Phu Nhân rầu giọng đáp:

- Đương nhiên là có, thế nên thư thư mới nói đó là biện pháp vạn bất đắc dĩ. Nếu dùng đến Kim Châm Cứu Huyệt Đại Pháp, chẳng những võ công mất hết mà sau này không thể tiếp tục luyện võ được nữa.

Thôi Huệ nghe nói toát mồ hôi, sắc mặt âm ảm hẩn đi.

Thượng Quan Yến nói:

- Hồng Đăng thư thư! Vậy hãy nghĩ cách khác đi! Chỉ cần huynh ấy khỏi, ta nhất định sẽ đưa hai vật võ lâm kỳ bảo mới lấy được tặng cho thư thư!

Hồng Đăng Phu Nhân nhìn nàng bằng ánh mắt trách móc, nghiêm giọng nói:

- Tiểu muội coi Hồng Đăng thư thư là người thế nào?

Tới đó, bà ta chợt "À" một tiếng, hỏi:

- Thư thư cũng nghe nói Mai đại ca của muội được hai vật võ lâm chí bảo, không biết đó là những vật gì vậy?

Thượng Quan Yến bản tính thật thà, nghe nói không chút giấu giếm chỉ tay vào thanh cổ kiếm treo ở đầu giường bên cạnh Côn Ngô kiếm, trả lời:

- Chính là vật này.

Hồng Đăng Phu Nhân nhìn thanh kiếm một lúc rồi lẩm bẩm:

- Thì ra đó là A Nậu Thần Kiếm, nếu nhìn qua thì chẳng ai biết đó là một vật chí bảo của võ lâm...

Bà ta nhìn sang Thượng Quan Yến hỏi:

- Còn một vật nữa mà?

Thượng Quan Yến lập tức nảy lòng nghi ngờ, thầm nghĩ:

- Bà ta cũng chẳng hơn gì người khác! Nghe đến bảo vật là nảy sinh lòng tham ngay, chẳng kể gì đến tính mạng của Mai đại ca đang ngàn cân treo sợi tóc nữa!

Nghĩ thế lắc đầu đáp:

- Còn vật khác thì tôi không biết. Hình như Mai ca ca nói Hồ Cầu gì đó, chẳng biết vật gì...

Hồng Đăng Phu Nhân nghe nói mắt chợt sáng lên hỏi dồn:

- Có phải Thiên Phong Hồ Phách không?

Nói đoạn đứng bật lên.

Thượng Quan Yến lại càng thêm nghi ngờ, chỉ gật đầu mà không nói gì.

Hồng Đăng Phu Nhân chùng như không để ý, mừng rỡ nói:

- Ta quên mất! Hai bảo vật đó đều ở trong người Mai tam công tử... Hai muội hãy vui lên đi!

Thôi Huệ và Thượng Quan Yến không hiểu gì cả, ngơ ngác nhìn bà ta.

Hồng Đăng Phu Nhân cười nói tiếp:

- Mai ca ca của các ngươi có cứu rồi! Đừng nói đến khí lực cạn kiệt mà ngay cả tuyệt khí rồi vẫn cứu sống lại!

Thượng Quan Yến chưa hiểu ý nghĩa câu đó, nghĩ thầm:

- Hừ! Miệng thì cứ tiểu huynh đệ, tiểu muội ngọt xớt, nhưng phải có hai vật võ lâm chí bảo mới chịu cứu người ta!

Càng nghĩ, nàng càng thêm bực tức.

Hồng Đăng Phu Nhân nói:

- Tiểu muội! Thiên Phong Hồ Phách ở đâu mau lấy ra đi! Có thứ thần dược cải tử hồi sinh đó, càng cho đại ca ngươi uống sớm chừng nào thì càng nhanh hồi phục chừng đó!

Thượng Quan Yến bấy giờ mới hiểu ra mình nghĩ sai cho Hồng Đăng thư thư, mừng rỡ nói:

- Thế nào? Đó là linh dược trị thương hay sao?

Nói xong vội đến bên giường lục tìm trong túi Mai Quân Bích.

Hồng Đăng Phu Nhân đáp:

- Há chỉ là linh dược trị thương! Thiên Phong Hồ Phách còn quý hơn cả Thiên Niên Linh Chi nữa. Chỉ cần uống một giọt là chữa được bách bệnh, hai giọt có thể cải lão hoàn đồng. Người luyện võ công được uống một giọt này, công lực bằng hai ba chục năm tu luyện. Vì quý như vậy nên mới được coi là một trong hai vật võ lâm chí bảo.

Hồng Đăng Phu Nhân nói xong thì Thượng Quan Yến đã tìm được lấy trong túi Mai Quân Bích ra một vật hình quả trứng chim màu vàng, giống như hồ phách, trao cho Hồng Đăng Phu Nhân hỏi:

- Thư thư xem có phải vật này không?

Hồng Đăng Phu Nhân cầm lấy soi ra ánh sáng rồi gật đầu:

- Không sai! Chính là Thiên Phong Hồ Phách.

Nói xong vỗ tay một tiếng.

Ngay lập tức một tên tù nữ bước vào.

Hồng Đăng Phu Nhân quay lại bảo:

- Mang kim châm lại đây!

Tên tù nữ "Dạ" một tiếng lui ra, lát sau mang đến một hộp thêu.

Hồng Đăng Phu Nhân mở hộp ra lấy một cây kim nhỏ nhất, đâm khẽ vào Thiên Phong Hồ Phách rồi dùng nội lực ấn sâu vào, đồng thời bảo Thôi Huệ.

- Huệ muội hãy bóp cho Mai tiểu huynh đệ há miệng ra!

Thôi Huệ y lời làm theo.

Hồng Đăng Phu Nhân đến bên giường, mắt vẫn chăm chú nhìn vào Thiên Phong Hồ Phách.

Sau khi chọc kim châm vào giữa miếng hồ phách, bà ta bắt đầu rút ra rất chậm, từng phân một.

Sau thời gian chừng một tuần trà, đầu kim mới tụt lại một giọt nhỏ thứ nhựa vàng óng, đó chính là mật của Thiên Phong.

Hồng Đăng Phu Nhân nhỏ vào miệng Mai Quân Bích.

Bà ta tiếp tục lấy giọt thứ hai.

Phải mất một canh giờ, Hồng Đăng Phu Nhân mới cho Mai Quân Bích uống được ba giọt Thiên Phong Hồ Phách.

Bà ta rút kim ra đưa bảo vật cho Thượng Quan Yến nói:

- Xong rồi! Yến muội cất lại đi. Để tiểu huynh đệ ngủ một giấc là mọi việc ổn cả thôi!

Thôi Huệ hỏi:

- Sao Hồng Đăng thư thư không để Mai đại ca uống thêm vài giọt nữa cho mau hồi phục?

Hồng Đăng Phu Nhân cười đáp:

- Đại ca muội chỉ kiệt sức thôi, lẽ ra chỉ cần một giọt là đủ nhưng thư thư đã cho uống tới ba giọt, như vậy đã nhiều rồi. Chưa tới nửa canh giờ sau là sinh thần hiệu ngay. Loại thánh vật nghìn năm khó kiếm này dùng lãng phí há không đáng tiếc? Hơn nữa dùng nhiều vừa không có lợi vừa ảnh hưởng đến sự sinh tồn của Thiên Phong.

Thượng Quan Yến ngạc nhiên hỏi:

- Thư thư nói vậy là con Thiên Phong trong đó vẫn còn sống hay sao?

Hồng Đăng Phu Nhân gật đầu:

- Đương nhiên là còn sống!

Bà ta dùng một lát, nói thêm:

- Chuyện này dài lắm. Hai muội đã lâu không ăn gì, cả người đầy bụi bặm thế kia. Trước hết đi rửa ráy ăn uống đã, sau đó thư thư sẽ kể chuyện cho mà nghe!

Nói xong vỗ tay mấy tiếng, lập tức có hai tỳ nữ bước vào.

Hồng Đăng Phu Nhân ra lệnh:

- Các người đưa hai vị nữ hiệp này đi rửa, đồng thời chuẩn bị bàn tiệc đem vào tiểu sảnh!

Chúng liền dẫn Thôi Huệ và Thượng Quan Yến ra khỏi sảnh. Hồng Đăng Phu Nhân cũng bước ra, theo hành lang đến một gian phòng nhỏ cách đó không xa.

Lát sau một bàn tiệc thịnh soạn được mang vào tiểu sảnh.

Hồng Đăng Phu Nhân vừa ngồi một lát thì cũng vừa lúc Thôi Huệ và Thượng Quan Yến rửa mặt mũi chân tay xong được dẫn vào.

Ba người cùng ngồi vào bàn, còn có một tên tỳ nữ hầu rượu.

Hai thiếu nữ lâu chưa được ăn uống gì nên dùng bữa rất ngon miệng.

Mới ăn được một lát Thượng Quan Yến không nén nổi tò mò đề nghị:

- Hồng Đăng thư thư kể chuyện về Thiên Phong Hồ Phách đi!

Hồng Đăng Phu Nhân gật đầu nói:

- Trong giang hồ mọi người đều biết Thiên Phong Hồ Phách nhưng lại rất ít người biết lai lịch của nó. Ngay chính thư thư cũng chỉ nghe tiền sư kể lại từ mấy chục năm trước.

Rồi bắt đầu kể:

- Thiên Phong là loại ong cực hiếm, to gấp ba thứ ong mật bình thường. Nó chỉ sống trên núi đá cao hơn ngàn trượng cheo leo trên đỉnh Hoàng Sơn. Chỗ đó có những cây thông cổ thụ mấy trăm năm. Một số con Thiên Phong khi đi lấy mật không thận trọng bị dính vào nhựa thông không dứt ra được.

Hầu hết số này đều bị chết, chỉ trừ một vài con có khả năng thích ứng đặc biệt, chỉ bị dính vào chân, đồng thời nó vừa hút đầy hoa, đủ để duy trì cuộc sống cho nó trong một thời gian khá dài.

Sau khi con ong bị dính vào, nhựa thông tiếp tục chảy ra bao kín lấy nó.

Con ong đã không còn hi vọng thoát khỏi đó, để tiếp tục sống chỉ còn cách tiết sáp ong bao kín lấy mình làm thành một cái kén trong lớp hổ phách đó.

Thức ăn của con ong chính do mật mà nó tự tiết ra, đương nhiên thứ bài tiết của nó cũng là mật.

Nhưng để thích ứng với cuộc sống khốn khó này, nhu cầu của nó phải giảm tới mức tối thiểu.

Nó cứ sống như vậy cho đến khi cây thông già cỗi chết đi mà mục nát, chỉ còn lại cục hổ phách.

Vì con ong trong hổ phách đó cứ tiết mật ra rồi lại hút vào, qua hàng trăm năm tinh luyện như vậy nên mới biến thành thánh dược vô cùng quý hiếm ngàn năm khó gặp.

Nhưng khi dùng nó phải hết sức cẩn thận, dùng kim nhỏ hút ra từng tí một như thư thư vừa làm, mỗi lần không được lấy quá ba giọt nhỏ, nếu lấy nhiều quá thì sẽ đe dọa đến cuộc sống của Thiên Phong. Khi dùng xong cần đưa nó ngón tay ấn vào lỗ kim cho nó tự phong kín lại như cũ.

Theo truyền ngôn trên giang hồ thì mấy trăm năm trước có một vị kỳ nhân phát hiện ra Thiên Phong Hổ Phách này, đem nó cùng với thanh bảo kiếm A Nậu Thần Kiếm của mình giấu trong hoang sơn, chỉ lưu lại bốn câu sấm ngữ để lưu tặng cho người có duyên, chỉ ít phải tới ba bốn trăm năm rồi.

Thôi Huệ và Thượng Quan Yến im lặng mê mải lắng nghe như trẻ con nghe chuyện cổ tích.

Thì ra Thiên Phong Hổ Phách có lai lịch kỳ diệu như thế...

Trên thế gian quả lắm chuyện ly kỳ...

Ba người ăn xong quay lại hoa sảnh.

Bây giờ trời đã tối, đèn đã được thắp lên sáng choang.

Mai Quân Bích vẫn nằm bất tỉnh nhưng thần sắc đã khác hẳn lúc trước, hồng nhuận hơn nhiều.

Thôi Huệ, Thượng Quan Yến như vừa trút khỏi ngực một tảng đá nặng.

Hai người thở phào một hơi định quay ra thì Mai Quân Bích chợt mở mắt ra, ngơ ngác nhìn ba người.

Thượng Quan Yến cả mừng vội hỏi:

- Mai ca ca cảm thấy trong người thế nào?

Mai Quân Bích duỗi chân tay nghi hoặc hỏi:

- Ta... đang nằm ở đâu thế này?

Nói xong chống tay định nhồm lên.

Thôi Huệ giữ lấy chàng nói:

- Huynh đừng cử động!

Hồng Đăng Phu Nhân tiếp lời:

- Tiểu huynh đệ mới rồi đấu với Thái Bạch Thần Ông, vừa suy kiệt chân lực vừa nội phủ bị chấn thương nên đem vào đây chữa trị.

Mai Quân Bích cười nói:

- Tiểu sinh cảm thấy đỡ rồi!

Thượng Quan Yến giải thích:

- Mai ca ca! Nếu không có Hồng Đăng thư thư, chỉ e huynh khó mà toàn mạng! Hơn nữa nếu hôm trước không may lấy được Thiên Phong Hồ Phách trong mật động nơi Miêu Cương Độc Phụ cư trú cũng không hồi phục được thế này đâu.

Mai Quân Bích ngơ ngác hỏi:

- Chuyện thế nào?

Hồng Đăng Phu Nhân cười nói:

- Tiểu huynh đệ! Hai vị tiểu muội này vì ngươi mà khóc hết nước mắt đấy! Lúc đó lão đại thư ta bị chúng truy bức đến khổ!

Hai thiếu nữ nghe nói cùng đỏ mặt lên:

Mai Quân Bích ngạc nhiên tự hỏi:

- Mình chẳng qua bị Thái Bạch Thần Ông một kích chấn thương nhẹ thôi, làm gì đến mức nghiêm trọng thế chứ?

Lại nhìn Thôi Huệ hỏi:

- Huệ muội! Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?

Thôi Huệ thuật lại tình cảnh vừa xảy ra...

Mai Quân Bích nghe xong chấp tay hướng sang Hồng Đăng Phu Nhân nói:

- Phu nhân không tiếc chân lực giải cứu, cũng nhờ kiến văn quảng bác, Mai Quân Bích mới được toàn mạng. Tiểu sinh chưa thể dậy được để bái tạ đại đức...

Hồng Đăng Phu Nhân ngắt lời, cười đáp:

- Tiểu huynh đệ! Khỏi khách sáo đi. Và cũng đừng gọi đại thư ta là phu nhân nữa. Chẳng lẽ ta không xứng là đại thư của ngươi? Còn ân cứu mạng thì phải bái hai vị tiểu muội của ngươi đó, họ còn định chết cùng tiểu huynh đệ nữa đấy!

Nói xong cười khanh khách một tràng.

Cả hai thiếu nữ đỏ bừng mặt tới tận mang tai.

- o O o -